ШЕКСПІРОВІ СОНЕТИ

(Нові переклади)

30

На раду тихих і солодких дум
Я друзів кличу — та не чують друзі,
Минулі втрати навівають сум
І марно я зідхаю у притузі.
Я плачу, хоч не знав ніколи сліз,
Багато полягло у домовину,
Мою любов оплакую, і скрізь
Я стогоном стогну, що не зустріну.
Прибитий і знеможений, я стих,
Я занімів од муки і відчаю:
Росте рахунок злигоднів моїх
І все дорожчу жертву я складаю.
Коли ж на тебе гляну, друже мій,
І втрат нема, і знову супокій.

39

О, як хвалу про тебе піднесу,
Коли ми стали єдністю навік?
Чи ж личить власну славити красу?
В тобі себе хвалити я не звик!
Ми нарізно народжені були,
Щоб міг я милуватися сповна
Красою дорогою для хвали,
Якої заслуговуєш одна.
Для нас тяжка розлука, зрозумій,
Алеж і розгалужені путі
Немало нам дають оманних мрій,
Прихилля й насолоди в самоті.
Розлука нас тому надвоє тне,
Щоб ми осібно славили одне.

Переклади Олекси ***Веретенченка.***